

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

ОРГАНЪ НА КУЛТУРНО-ПРОСВѢТНОТО ИКОНОМ. Д-ВО ВАРНЕН. КОРЕНЯКЪ
Годишенъ абонаментъ 25 лева

Излиза двуседмично

Редакция и администрация въ клуба
Варна, 6-й Септемврий № 29.

Обявления се приематъ
по споразумение

Историческиятъ день (1878 — 1938)

Отминаха шестдесетъ години отъ деня, когато сиянието на свободата блесна по мрачния небосводъ на България, който прогони мрака на робството и облѣ душата на народа съ свѣтина, радостъ и надежда за честити дни. Създаде се велика България отъ самопожертвования на благородния, великъ руски народъ, начело на великодушния и незабравимъ цар освободителъ Александъръ II. Освобождението на българския народъ, цѣлокупния, чрезъ война се посрещна съ извънредна голѣма радостъ отъ братския ни славянски народъ, който, както пише Достоевски въ своя „Дневникъ“: „когато четѣха царския манифестъ, народътъ се кръстѣше и всички се поздравиха съ войната“. Създаде се велика България, но Западъ се разтревожи, че се основава нова велика славяно-българска държава на Балканския полуостровъ, която ще бѣде опасна за интереситъ му. Западъ победи! Разруши се туй велико дѣло, извоювано съ порои кърви, пролѣти на нашата мъченическа страна. Разпокъса се велика България на нѣколко части. Вре-

мето, обаче, работѣше за страдащата страна и работи за обединение на цѣлокупния български народъ. Празнувайки този исторически день на 3 мартъ т. г. въ цѣлата страна, нашъ свещенъ дългъ е да се сплотимъ въ едно тѣло, въ единъ духъ; да възпитае младежта въ пламено отечестволубие, имайки предъ видъ заветитъ на мъченицитъ отъ възродителната епоха и освободителната война. Нека да се въодушевимъ отъ мисълта, че бѣдащето е на славянитъ, защото тѣ не сж казали още думата си въ свѣтовната история и нека помнимъ словата на поета Пашалери: „L'avenir est aux slaves“. — бѣдащето е на славянитъ. Нека да заработимъ за родината си, която, чрезъ силата на просвѣтата и труда, по своето единодушие, сплотеностъ, възходъ да заеме видно мѣсто на Балкаинитъ!

В. „Варненски Коренякъ“ защитава интереситъ на варненското гражданство.

Едно траурно тържество.

Миналата недѣля 13 мартъ по покана на германския консулъ г. Паулъ Улъ се призоваха всички представители на германската колония въ града ни и членовѣ на нѣмско-българското културно дружество за отдаване нуждната почитъ въ паметъ на падналитъ за отечеството германци — герои.

Въ 10 и половина часа преди пладне всички поканени се събраха въ германското училище, кждето дойдоха и моряци отъ германския параходъ „Дубургъ“ Хамбургъ изпълняващъ Шулдъ — Линие, намиращъ се въ тукашното пристанище.

Всички въ строй начело съ германския консулъ г. Улъ, секретаря на консулството г. Лангъ, г. Бумайеръ, Д-ръ Свраковъ, проф. Д-ръ Арnaudовъ, Д-ръ Стрьоделъ, преподавателитъ на германското училище се отправиха къмъ германскитъ гробища съ два вѣнеца носени отъ учители.

Съ бавенъ ходъ, малчеливи и унесени въ битието на онѣзи пожертвували се за отечествена

бранъ пристигнаха въ вѣчното жилище на героитъ. Тукъ всички съ свалени шапки, преклонили глави отдаватъ своята почитъ къмъ героитъ. Германскиятъ консулъ г. Улъ положи венецъ надъ гроба на починалитъ презъ войната германци въ Варна и произнесе кратко, затрогващо слово, съ което принуди всички да се откъснатъ отъ житейскитъ грижи и да се пренесатъ въ царството на онѣзи, дали живота си и не пожалили своята кръвъ за отечеството. Следъ него говори господинъ Фисъ, който положи сжщо вѣнецъ.

Следъ това траурно тържество всички вкупомъ тръгнаха за града, унесени въ подвига и жертвитъ дадени отъ германци и българи презъ свѣтовната война.

Сливане на банки. Франко-белгийската и Балканска банки се слѣха съ Българската генерална банка, съгласно решението на общитъ имъ събрания отъ 5 т. м. и за напредъ, следъ това сливание, банката ще се наименува Франко-българска. Всички банкови операции отъ 7 т. м. ще се извършатъ въ банковото здание на Ф. Б. и Б. банка, находяща се на ул. „Царибродска“, № 23.

МРАМОРНА ПЛОЧА съ изображение култа на Дионисия

Въ „Голѣма Кокарджа“ (варненскитъ лозя) е намѣрена една мраморна плоча съ размѣри: 0'28 широка, отгоре закръглена, 0'41 висока и 2'5 см. дебела, отзадъ грубо изработена и е била съзидана.

Въ дълбнатата рамка на плочата има много интересенъ релефъ, който представлява една сцена на бога Дионисия.

Дионисий е единъ отъ главнитъ богове на тракийтъ, които населявали и околноститъ на гр. Одессосъ (Варна).

Прочуто е неговото светилище на единъ отъ най-високитъ върхове въ Родопитъ, гдето е билъ Дионисиевиятъ оракулъ, посетенъ и отъ Александра Македонски. Едно отъ светилищата въ „Светата земя“ на тракийското пламе гетти на село Мадара е било посветено на тоя тракийски богъ.

Старото име на гр. Балчикъ е било Дионисополисъ. Това показва значението на тоя богъ въ нашето крайбръжие, гдето се е ползувалъ съ голѣма почитъ.

Въ мѣтността „Ачиларъ“ (варненскитъ лозя), въ една подземна стая (светилище) сж били намѣрени глинени фигурки отъ култа на бога Дионисия.

Дионисий е билъ богъ на лозята, виното и плодородието, на вдъхновение и пророчества причинявани отъ упойката на виното.

Въ Дионисиевата група върху въпросната плоча, въ срѣдата, като главна фигура стои правъ богъ Дионисий, голъ съ наметната сърнена кожа (небрида), прехвърлена и закопчана презъ лѣвото му рамо, на краката обувки. Той е изобразенъ като юноша, съ покждрени на две кждри коса, която се спуща по раменетъ му. Около дѣсната му ржка, вдигната подъ главата е ови-

та змия, чиято глава е обърната къмъ Дионисия. Змията е символъ на плодородие. Съ лѣвата си ржка прегръща Сатира съ наждрена коса, голъ, съ наметната кжса дреха, закопчана на дѣсното му рамо, държашъ въ лѣвата си ржка кжса тояга. Ржката му, която прегръща Сатира е сложена върху гърдитъ му и държи рогъ за вино (tyton). Сатиръ съ дѣсната си скрита ржка прегръща Дионисия.

Около срѣдната група има три по-малки фигури съ музикални инструменти. Горѣ, на лѣво, козонагия Панъ, голъ, само съ едно наметало, свири на своя инструментъ, подъ него е старъ брадатъ Силенъ, въ дълга дреха, удря кимвали съ двѣт си ржце.

На дѣсно до Сатира стои тежка фигура, облечена съ двойна дреха и музикаленъ инструментъ въ двѣт си ржце.

На дѣсно отъ главата на Дионисия и надъ главитъ на двѣт дѣсни фигури висятъ клончестъ нависнали грозда.

Въ долния дѣсенъ жгълъ, до краката на двѣт дѣсни фигури, сѣди на дѣсно, върху заднитъ си крака, пантера, нераздѣливо животно на Дионисия. Тя има главата си обърната къмъ Дионисия.

Нѣма съмнение, че на мѣстото, гдето е намѣрена плочата е било светилище на Бога Дионисия, въ срѣдата на варненскитъ лозя, които сж запазени до днесъ и, че тукъ сж ставали голѣми тържества на този Богъ, отъ лозаритъ, винаритъ и цѣлото население на веселия градъ Одессосъ.

Плочата е подарена на варненския археологически музей отъ г-нъ Никола Михайловъ, нашъ съгражданинъ. Археологическото дружество и музей му изказватъ голѣма благодарностъ.

Петъръ Петковъ

Туризмъ и стопанство

Животътъ е лабиринтъ отъ тжги и радости, които обисипватъ неравномѣрно всѣки човѣкъ, защото това е зависимо отъ неговата сѣдба. Но условията, при които живѣемъ обременяватъ живота на всѣкиго, въпрѣки, че той се стреми да го облекчи и направи по-приятенъ, за да забрави неговитъ горчивини и незгоди.

Забравата на ежедневнитъ житейски незгоди, човѣкъ постига чрезъ разтукхата, когато се намѣри далечъ отъ лабиринта на тежкия и непосимъ животъ. Тамъ въ недрата на планината всрѣдъ нейнитъ зелени гори, гнѣздата на сладкопойнитъ птици, всѣки се опиянява отъ пѣсенята на невиннитъ птички, забравя незгодитъ и скърбитъ на живота. И въ него се създава поривъ за новъ животъ за творчество, което да донесе радостъ въ живота, най-голямъ даръ за човѣка.

Наредъ съ планинскитъ прелести и полето е привлекателно съ своитъ тучно зелени поля и поточета, които отнематъ и убиватъ градския разтройващъ нервитъ шумъ. Всичко това е плодъ на природата — съкро-

вището на хубостъ, пейзажи, ручей, потоци, планини, зелени джбрави и поля, които сж изворъ на красота, забавя, радостъ и отмора. За да се опознаятъ прелеститъ на нашата природа, трѣбва да подкрепяме туризма и дѣлото на неговитъ труженици. Защото да обикнешъ родината си и да се жертвашъ за нея, трѣбва да я обходишъ, опознаешъ нейнитъ най-малки красоти.

Богата е нашата родина съ чудовна природа, и затова всѣки трѣбва да я опознае, при това той ще се откъсне за моментъ отъ житейскитъ неволи и ще се приюти тамъ, кждето пѣсенята на птичкитъ придружена съ клокоченето на поточето и лекия хладенъ зефиръ пренасятъ всѣкиго въ кржга на щастието и отмората.

Всѣки, който желае да се отърси отъ тежеститъ на живота, да забрави временно неговитъ горчивини, той трѣбва да потърси природата, която приютява изморени и оскърбени отъ живота, дава имъ покой, отидхъ, забравя и радостъ.

Ето защо трѣбва да има съчетание между природата и тежкия животъ. Това се постига чрезъ туризма,

който запознава малко и голѣмо съ природата на нашата родина.

Въ западно европейскитѣ държави туризмъ се явява, като една първостепенна нужда, която трѣбва да се задоволи. Народитѣ на тѣзи държави не се задоволяват само съ опознаване на родината си, но прехвърлят границитѣ и отиватъ въ страни богати съ природна красота.

Нашата страна тѣй богата съ природни хубости може да стане обектъ на ежегодни посещения отъ чужденци туристи.

Това природно богатство трѣбва да го използваме за облагитѣ на нашето стопанство! До като другаде отдавна се използватъ тѣзи облаги чрезъ международния туризмъ, който е поставенъ на стопански начала, и се явява, като едно отъ главнитѣ пера на държавния бюджетъ. Красотитѣ на нашата страна даватъ много и много възможности да се привлѣкатъ туристи, любители чужденци отъ централна Европа, които сега посещаватъ страни, където природата не ги е така щедро надарила като България.

Но, за да можемъ да привлѣчемъ чужденци, които да се запознаятъ и навлюбватъ на нашата природа, необходимо е държавата да работи за това, като пропагандира нашата природа на западъ съ свое списание на нѣколко модерни езика по подобие на Италия. Тамъ се издава илюстровано съ природни красоти списание на френски, — *Italie Voyages*, на нѣмски — *Reiseband Italien* и на английски — *Travel in Italy*, които разпраща изъ цѣла Европа. Сжщевременно съобщава по радиото на тритѣ модерни езика адреса, на който могатъ да пишатъ, за да имъ се изпраща казаното списание.

Следователно, нашата държава не трѣбва да стои съ скръстени ржце, а трѣбва да работи съ воля и желание за пропагандиране на нашата природа, за да привлѣчемъ любители чужденци да посещаватъ нашата тѣй богата съ хубостъ и красота земя. Затова ще бжде необходимо да се въведе у насъ туристическа валута, която ще даде възможностъ да се привлѣкатъ най-сетне чужденцитѣ въ нашата земя, богата съ омайна природа. Съ това ще се създаде ново перо въ нашия държавенъ бюджетъ, което ще създаде поне единъ малъкъ активитетъ. Разбира се, това ще се постигне постепенно, така, че единъ денъ България да бжде страна посещавана отъ чужденци, като Италия. Обаче, за да се постигне това необходимо е стопанство и туризмъ да се допълватъ по между си, за да се постигне хармония между тѣхъ,

Обичайте морето

Кой не е усѣщаль въ душата си вълнение, когато е съзерцавалъ просторното синьо море? Кой не е почувствувалъ благоговение предъ бурното величие на морето, когато стремящитѣ се исполински пѣнливи вълни къмъ брѣге, скалитѣ се блѣска въ и се преобрѣщатъ на воденъ прахъ? Кой не е съзерцавалъ при ясна, лунна доба какъ морската огледална площъ отражава дългъ сребъренъ драмъ, по който луннитѣ лжчи играятъ шеметно? Кой, питае, при подобна гледка не е усѣщаль въ гърдитѣ си възторгъ, чувство силно и неукротимо, което да възбужда дълбоки мисли въ душата му за всемогществото на Твореца? Нѣма земенъ предметъ — даже величественитѣ Балкани — който да внушава тѣй чувствително мисълта за величието на Твореца, който държи „водитѣ въ дланѣта на ржката си“?

Нека всички обикнамъ морето, тѣй като ние сме чада, растнали по разкошнитѣ и красиви брѣгове на туй море, което е източникъ на блага, на здраве, на животъ!

Нашиятъ поетъ Н. Ракитинъ, който е отъ вжтрешността на страната ни, дошълъ и е прекаралъ едно лѣто въ с. Галата, възпѣва морето и реди:

„Приветъ на тебъ стихии водна,
Приветъ, безбрѣженъ, свѣтълъ ширъ.
Душа могща и свободна
И день и нощъ безъ сънъ и миръ!
Надъ тебъ ли слънцето възлиза,
Та си копнежъ и красота;
Нощта въвъ звездната си риза
Прегръща те съ безкрайността.

Обичамъ твоитѣ лазури,
И твоя грѣмъ и твойта нощъ.
Къмъ тебе въ тишина и бури
Влѣче ме непобедна мощъ.
Приветъ на тебъ, стихии водна,
Приветъ, сърдце на вѣчността!

Нека и ние се провикнемъ, които дишаме жадно морския зефиръ:
„Обичаме тебъ, море!“

Я. Варналиевъ о. з.

Четете редовно и разпространявайте в. „Варненски Кореняк“.

защото само така може да се получатъ благотворни резултати за народъ и държава които очакватъ денъ, когато България ще бжде страната озарена съ слънцето на благоденствието.

Архим. Иннокентий

Единъ триптихо-диптихъ въ Варненския археологически музей отъ XVII в.

Преди да говоримъ за въпросния триптихо-диптихъ считаме за нужно да обяснимъ на читателитѣ какво значатъ *триптихъ* и *диптихъ*.

Триптихъ е название на икона, която се състои отъ три части: срѣдната частъ, обикновено отъ дѣска и две сранични, на които сж нарисувани ликове на светии. Посекднитѣ две сж тѣй прикрепени къмъ срѣдната, че могатъ свободно да се отварятъ и затварятъ, тѣй щото да могатъ съвършено да закрятъ изображението на срѣдната частъ.

Диптихъ, иначе казано поменникъ, е билъ въ употребяване още отъ апостолски времена, а отъ IV вѣкъ получава обща употреба въ църквата. Той представлява две съединени таблички, обикновено дѣсчени, прикрепени тѣй, че могатъ да се затварятъ. Въ вжтрешната частъ сж вписани имена за поменуване, а често външната частъ се украсявала съ свещени изображения.

Въ нашия случай имаме съчетание на триптихъ и диптихъ. Срѣдната частъ отъ триптиха, отъ която по-голѣмата частъ вдълбаната, раздѣлена на две части съ свещени изображения: първата представлява *Ширшя небесъ* — Св. Богородица до поясъ съ разперени ржце, а между тѣхъ — Богомладенецъ. Долната частъ има изображение — въ срѣдата Исусъ Христосъ отъ дѣсно — св. Богородица, а отъ лѣво — св. Иоанъ Богословъ. Горната изпъкнала частъ представлява въ срѣдата Исусъ Христосъ до поясъ, съ разперени благославящи ржце, а отъ страна два орли въ огненъ фонъ.

Въ страничнитѣ крила въ горната си частъ, има изобразени два ангели, единъ срещу другъ, а подъ тѣхъ, въ лѣвото крило, наподобяваще църковенъ притворъ, между колонитѣ, въ два реда, имаме *диптихъ* — имена на варненски архиереи, свещеници и миряни. Долната частъ е доста повредена. Въ дѣсното крило имаме сжщото изображение на притворъ въ първата половина на който има нѣщо писано, но писмото е повредено. Останали сж нѣколко отдѣлни букви, отъ които нищо не може да се въстанови. Свещенитѣ изображения сж въ византийскитѣ стилъ, изясно изработени. Триптихо-диптихътъ датира отъ 17 вѣкъ.

При едно сравнение на списъка на архиереитѣ, които сж светителствували въ гр. Варна, споредъ хро-

нологическия каталогъ на Антима Алексуди, Амасийски митрополитъ, попѣлненъ отъ Мануила Гедеона съ разглеждания отъ насъ диптихъ, има една разлика отъ имена на архиереи, които въ списъка не се споменуватъ. Списъкътъ започва съ св. ап. Амплий 56 г. и свършва съ последния варненски грѣцки митрополитъ Поликарпа († 1906 г.). Диптихътъ се почва отъ митрополита Партения (1624 г.), следва митрополитъ Теолиптъ, когото нѣма въ списъка, после Мелетий (1635 г.), споредъ списъка и диптиха, следъ това следватъ, споредъ списъка: Агатагелъ (1637 г.) Партений (1639 г.) и Антимъ (1649—1654 г.), които не се споменуватъ въ диптиха, споредъ последния, следъ Мелетия, следва Даниилъ, (1655—1657). Споредъ списъка съ това име има двама архиереи: Данаилъ I (1655—1957 г.) и Даниилъ II (1657 г.). По-нататкъ споредъ списъка и диптиха следватъ Никодимъ (1662 г.) и Митрофанъ (1671 г.) Следъ тоя последния следватъ по диптиха Макарий и Серафимъ, които въ списъка нѣма. Споредъ последния следъ Митрофана следва Каллиникъ (1720—1726 г.). Между архиерействуването на Митрофана и Калиника споредъ надписъ на посребрената икона св. Марина, която се намира въ църквата „Св. Богородица“, който гласи: Посребри се тая чудотворна икона на славната и великомъченица св. Марина въ време на негово преосвещенство *варненския митрополитъ Григорий* подъ надзора и грижата на тогавашния епитропъ Киръ Атанасъ Сивриоглу и на вторичния ефимерий (чредникъ) свещ. Димитрий на 1698 г. юлий 7, се вижда, че името на митрополита Григория нѣма нито въ списъка, нито въ диптиха. Въпросната икона е принадлежала на църквата съ сжщото име, която е просъществувала до 1828 г. когато е била разрушена презъ време на руско-турската война и на нейно мѣсто е било построена грѣцко девическо училище, което е изгорѣло. Следъ разрушаване на църквата, иконата е била пренесена въ сега сжществуващата църква „Света Богородица“ (малката).

Следъ имената на архиереитѣ, следватъ на свещеници и миряне: Константинъ иереу, Димитриу иереу, Андреасъ Пулиу, Иоаносъ (2), Архондосъ, Андронисъ, Кириакосъ, Димитриу Параскевасъ, Ставриу, Георгиу, Лукасъ, Димитриу, Савва, Пулиу. Тѣзи имена трѣбв да сж на нѣкои отъ чредницитѣ, настоятелитѣ

А. И. Мановъ

Първобългаритѣ въ историята

Хуни ли сме?

4

Той става стражъ на тия племена, за да развитъ свободно своята култура, безъ да губятъ племенното си съзнание, както и религията си.

Но кой е този Аспарухъ, който се явява покровителъ на тия чужди на Византия християнски и нехристиянски племена. Кубратъ, който бѣ порастналъ въ императорскитѣ двореци въ Цариградъ и който отъ дете бѣше приелъ християнството, не можеше освенъ да даде и на сина си Аспарухъ християнска грѣцко-латинска култура, както и грижливо военно възпитание. Не е чудно дори, самиятъ Аспарухъ да е билъ приелъ отъ баща си християнската религия, което обаче, не е демонстриралъ, понеже билъ обкржжънъ отъ езичници боляри и народъ. И за това, може би, той, не само не преследвалъ славянитѣ и българитѣ християни, както виждаме да правятъ това по-късно други царе езичници, и не ги покровителствували дори.

Аспарухъ, следъ като превзелъ Варна, кокорилъ съседнитѣ славянски племена, които разпредѣлилъ на разни мѣста. Заелъ Малка Скития и цѣлата Мизия, отъ брѣговетѣ на Черно море, до Видинъ и рѣката Морава, заедно съ останалитѣ неразрушени крепости въ тая об-

ласть, между които и Варна. Нахлулъ въ Илирия и околнитѣ мѣста на Тракия. Императорътъ Константинъ Погонатъ, за да спре по-нататъшното му напредване, се принудилъ да се подчини на предложенитѣ отъ Аспаруха за миръ условия (679), които приелъ, като призналъ завзетитѣ отъ Аспаруха области и независимостта на България, и да плаща опредѣленъ годишенъ данкъ на българитѣ. Отъ тая дата се поставиха основитѣ на българската официално призната държава отъ самъ Дунава.

Следъ всичко това, явява се въпросъ, какъ шепа хора отъ 20—50000, както обикновено се приема, могли да изтрѣгнатъ отъ ржцетѣ на една силна империя, каквато бѣше въ онова време византийската, обширни пространства, градове, крепости, да наложатъ данкъ?

Всичко това се обяснява отъ историческитѣ факти, че българитѣ, преди славянитѣ били настанени въ разнитѣ византийски области, като мѣстни жители, било при нахлуването имъ въ византийската империя, съвмѣстно съ хунитѣ, дори съ славянитѣ, било своеволно или като пленници и пр., съставлявали едно внушително множество като овчари или земледѣлци на Лиана,

та Аспаруховата орда, присъединена съ заваренитѣ тамъ българи и други сродни племена и заедно съ славянитѣ образували една сила, способна да се наложи на византийскитѣ сили и ги подчини на волята си.

Въ 499 година, българитѣ заедно съ хунитѣ навлѣзли въ Тракия, а въ 517 — въ Македония, Епиръ, Тесалия дори и до Термопилитѣ. Въ 527—565 година, въ царуването на императоръ Юстинианъ, не се минавало нито година да не нападатъ византийскитѣ земи, смѣсени съ славяни или други племена. Въ чудесата на Св. Димитрий Солунски се казва, че, въ време на Юстиниана (565), когато аваритѣ нахлули въ Панония, Дакия, Мизия, Родопи, Тракия и др. и стигнали до стенитѣ на Цариградъ, тѣ заварили въ тия мѣста българи, съ които се смѣсили.

Значи, не Аспарухъ е довелъ за пръвъ пжтъ българи въ византийскитѣ земи, имайки той съ себе си организирани българи военни кадри, присъединилъ къмъ тѣхъ всички враждебно настроени племена къмъ Византия, като най-много се опиралъ на вѣрнитѣ къмъ него заварени българи, на които числото трѣбвало да бжде значително. „Балканскитѣ полуостровъ се е населявалъ отъ българи, при които сж идвали славянитѣ, а всичко друго е измислици“, казва Д-ръ Г. Цѣновъ, въ своята книга „Препирнитѣ по народността на българитѣ“.

Следъ основаването на българската държава отъ самъ Дунава, по-нататъшнитѣ събития сж известни отъ историята. Онова, обаче, което сме длъжни да споменемъ, е, че съюзниятъ животъ на българитѣ съ славянитѣ не вървѣлъ гладко. Често ставали сблъсквания за първенство между двата народа: български и славянски. Това прѣчело за правилния ходъ на работитѣ въ новоформираната държава. Устремитѣ на всички български царе да осуетятъ този антагонизмъ и ги обединятъ, се удалъ най-сетне, при Борисъ I съ приемането християнството, като официална религия на държавата, когато и изчезва, до известна степенъ, пакостниятъ антагонизмъ. А сливането чрезъ религията на всички национални елементи въ държавата въ едно е било пълно подъ наименованието: *българска нация, българска държава, българско царство*.

При все това, по-нататъшнитѣ исторически събития показваха, че надмощието на българския духъ и българското съзнание надъ славянското не е престанало, дори следъ приемането на славянския езикъ, въ държавата и славяно-грѣцката култура. Славянитѣ, при най-благоприятни обстоятелства, не успѣли не само да наложатъ народното си име на държавата, но нито да създадатъ славянска военна и държавна организация, отсѣпвайки предъ българския предприемчивъ и акти-

Потокът на живота.

Животът ни е бързотечен поток, по който плуваме с нашата лодка. Минаваме първоначално през тесен канал, слушаме игривия шепот на водата, бръговетъ на този канал сж накитени с зелена трева, с дървета, които сипят върху главите ни нъжните си цвѣтове, и с благоухание, разни цвѣта, като изглежда, че сж въ нашитѣ ржце. Щастливи се чувствуваме, надежда пълни душата ни, любуваме се на околните красоти, но потокът се стреми бързотечно напред и още ржцетѣ ни сж празни.

Нашият ходъ въ младостъ и възмжжалостъ е съ по-широкъ и по-дълбокъ потокъ всрѣдъ предмети по-впечатлителни и по-величествени. Ний се въздушевяваме от картини на развлѣчения, наслади и култура, които се движатъ, минаватъ предъ нашитѣ очи, но и се възбуждаме отъ кратковремени незадоволства и разочарования.

Потокътъ носи лодката ни напредъ. Оставяме нашитѣ радости и скърби назадъ. Лодката ни може да претърпи крушение, но ний не може да останемъ назадъ. Потокътъ може да е гладъкъ, като огледална площъ, или негладъкъ отъ вълнение, но той отниси ни къмъ своя пжтъ, до дето ревътъ на морето достигне до нашия слухъ, вълнитѣ почватъ да плискатъ до насъ, като бръговетѣ постепенно се изгубватъ отъ нашитѣ зори, водата се взема около насъ, прощаваме се съ земята и съ обитателитѣ ѝ.

За нашето пжтувание по-надалече ний не знаемъ, нѣмаме и свидетели, освенъ Всевишния и вѣчния Творецъ! Смъртното око не може да съзерцае безсмъртието!

Ел. Стоянова.

Д-во „Инвалидъ“ — Варна съобщава на всичкитѣ си членове инвалиди, вдовици, родители и сираци, които искатъ да се снабдятъ съ възпоменателнитѣ медали отъ войнитѣ, да се явятъ въ дружествената канцелария да се записватъ, като внесатъ следуемата се такса.

Ржкописи не се връщатъ

и благотелитѣ на храма. Но кой, обаче, храмъ, съ положителностъ не може да се каже.

Триптихо диптихътъ е записанъ въ инвентара на музея въ отдѣлъ V № 828.

венъ духъ. И за това държавата взела български колоритъ.

Следъ всичко до тукъ казано интересно е да знаемъ: хуни ли сж били първобългаритѣ, или пкъ, принадлежатъ къмъ единъ отъ турскитѣ народи, които обикновено ги окачествяватъ като грабителски чергарски орди, та какви сме ний, които носимъ тѣхното име, хуни ли или какви други?

По този въпросъ има различни мнения: едни приематъ, че първобългаритѣ сж отъ татарско потекло, други — че сж славяни, трети — монголи, четвърти — смѣс отъ татарско и чудско потекло или наричатъ ги финотатари, пети най-последъ приематъ, че сж хуни, а има и такива, които ги считатъ отъ еврейско потекло. (гл. книгата „Царството Божие“ отъ Ст. Деневъ, издание на в. „Утеха“, В. Търново).

Въобще, мненията на чужденцитѣ по този въпросъ сж различни. Г-нъ Н. Станевъ въ „Миръ“, брой 10840 отъ 1936 год. казва: „Като се иматъ предъ видъ облѣклата имъ (военно и мирновременно) за мжже и жени (на първобългаритѣ), начина на живѣнето имъ, характеристикнитѣ черти на лицето и снагата имъ, обичаитѣ и вѣрата имъ, храненето въ семейството на богатитѣ и хановѣтѣ, укрепването на лагеритѣ и граничитѣ имъ, схващането имъ за държавностъ, дисциплина и организация, вѣществената имъ култура и домостроителството, както и малкото

Варненска вечеринка въ София

На 2 т. м. Варненското културно-благотворително д-во въ София даде своята традиционна вечеринка въ салонитѣ на Славянска беседа.

Вечеринката бѣ посетена отъ внушително число варненци, живущи въ столицата и изнесена отлично. Тя бѣ открита отъ подпредседателя на дружеството г. Д. Димитровъ, който поздрави посетителитѣ съ „добре дошли“, благодари на всички, които бѣха подарили предмети за томболата и апелира за по-голъмо сцеление около дружеството и по-голъми грижи за доброто на Варна и варненци. Прочете и поздравиталнитѣ телеграми, получени отъ Варненския кметъ и отъ председателя на дружество „Коренякъ“.

Концертната частъ на вечеринката тая година далечъ превъзвасваше всички досегашни вечеринки и остави у всички едно истинско задоволство. Въ нея взеха участие: г-жа В. Маринова — на пиано, Кр. П. Мирски — съ декламация, г. Марченко — на чело, аккомпаниранъ отъ г-жа Жени Марченкова, г-ца Надя Йонкова — соло пѣне и г-нъ Миленковъ, придруженъ отъ г-жа и г-ца Миленкови. Забавата продължи до 3 часа следъ полунощъ и биде придружена отъ скромна томбола, съ предмети, събрани изключително отъ София и нѣколко подаръци отъ Парашодното дружество, отъ Варненската община и отъ Варненската търг.-инд. камара.

Въ отговоръ на поздравителната телеграма на дружеството ни се получи следното писмо:

„Трогнати отъ поздравителната Ви телеграма по случай традиционната Варненска вечеринка на 2 т. м., изпращаме Ви, Господине Председателю, нашата благодарностъ и Ви пожелаваме бодростъ и успѣшна дейностъ въ полза на родна Варна.“

Нееднократно сме изтъквали на това мѣсто за обноснитѣ на нѣкои отъ общинскитѣ служители къмъ гражданитѣ. Има доста оплаквания, на които не даваме гласностъ, защото скжпимъ престижа на общината. Достатъчно е, че изнасяме общо за обноснитѣ на тѣзи служители да могатъ да съзнаятъ, че тѣ сж поставени да служатъ на гражданитѣ, къмъ които трѣбва да се отнасятъ вежливо. Ако не си поправятъ поведението, ще се принудимъ да направимъ достояние на обществото имената имъ. Молимъ управата да вземе бележка отъ изложението и направи потребното.

думи, останали отъ стария имъ езикъ, — ученитѣ съ голѣмо основание мислятъ, че праотечеството на българитѣ е *Туранъ*, и че битътъ имъ ги сближава съ южнитѣ туркестански народи“.

Първобългаритѣ, колкото и да сж били въ съприкосновение съ хунитѣ и други народи, при все това, обаче, още въ старо време, преди хунското нашествие, ги виждаме да сж настанени около Волга съ собственото си име българи, като отдѣленъ народъ, и че, следъ основаването на източната хунска държава, виждаме основаването и на самостоятелната държава около Азовското море и р. Кубанъ на кутригури и утригури съ свой самостоятеленъ властникъ, съ общо име българи. Тукъ тѣ сж се предали на миренъ земледѣлски занаятъ и скотовѣдство, които тѣ развили до степенъ, щото отъ тѣхъ вземали урокъ и примѣръ другитѣ, въ онова време народи, между които най-много маджаритѣ, които и до днесъ сж запазили, не само образцитѣ на българскитѣ земледѣлчески уреди, но и много първобългарски думи. Благодарение на това дълго стоене на българитѣ на едно опредѣлено мѣсто, тѣ успѣли да дадатъ особено физиономия на своята държава и съзнание на особенъ народъ, щото въ IV—VI в. тѣ се явяватъ единъ усѣдналъ вече съ напреднала култура за времето си народъ, и затова тѣхното съществуване въ ис-

Добри Филовъ.

Муха и паякъ

Муха, блънувала за медъ,
Да си оглади хала,
Лудешки на прехвалень кжтъ
Да кацне забръмчала.

Но, неустѣила се какъ,
На паякъ връхлетѣла
И въ паяджината му чакъ
До него се заврѣла.

Тозъ паякъ много гладенъ билъ.
Дошла му на краката,
Я омоталъ и изцедилъ,
Като лимонъ, горката.

Доволенъ билъ, благодарилъ,
Че му дошло навреме.
Така глада си утолилъ,
Прибралъ се да подрѣме.

*

Зашемедени до невясть,
Катъ тазъ муха, мнозина
Навни люде има днесъ
Се впитатъ въ паяджина.

И паяци двукраки нуръ
Намиратъ на готово.
У насъ такъвъ постъпкъ щуръ
Не е явление ново.

Варна.

Членъ на Д-во „Варненски Коренякъ“ може да бжде всѣки, който е живѣлъ десетъ години въ Варна.

Една сказка за германската драма

На 7 мартъ понедѣлникъ 630 ч. вечерътъ въ салона на българо-нѣмското културно дружество говори г. Д-ръ Щрьодель на тема: „Германската драма на XIX вѣкъ“. Г-нъ Д-ръ Щрьодель съ своето увлѣктелно слово разгледа германската драма констатирвайки, че отначало писателитѣ сж идеализирали всичко, обаче, впоследствие се започва строежа на драмитѣ по пжтя на реализма. Той говори за творцитѣ на германската драма презъ XIX вѣкъ, като Гюте, Шилеръ и др. Сжщевременно Д-ръ Щрьодель прочете разкази отъ нѣкои германски автори на XIX вѣкъ, и то по начинъ и интонация, които представяха на слушателитѣ всичко, което се четѣше, като една жива картина.

Обичайте Варна и работете за Варна!

Единъ германски концертъ

Въ града ни пребиваваха германскитѣ виртуози на цигулка — Едитъ фонъ Войгтлендеръ и на пиано — Волфгангъ Бругеръ, които отъ Берлинъ сж дошли въ България да ни запознаятъ съ германската музика, като обхождатъ по-голъмитѣ градове и даватъ концерти. Така на 14. т. м. 8:15 ч. вечерътъ тѣ дадоха своя концертъ въ помѣщението на германското училище при най-отбрана публика.

Нашата публика известна съ своя критически слухъ следъ изпълнението на *Sonate op. 30 № 2 c-moll* отъ Бетховенъ отъ двамата виртуози стоя спокойна. Но, следъ изпълнението на *Sonate op. 108 d-moll* отъ Брамсъ последваха нескончаеми ржкоплѣскания.

Публиката прецени двамата виртуози на цигулка и пиано и следъ всѣко изпълнение на предвидената въ програмата музика отъ Шубертъ, Шуманъ, Бетховенъ и Брамсъ последваха бурни и заслужени аплодисменти. Хвала и честь заслужаватъ такива труженици на музикалното изкуство.

П.

Годишниятъ абонаментъ на в. „Варненски Коренякъ“ е само двадесетъ петъ лева

Лѣкарство противъ лжжата. Да може човѣкъ да не лже или да прикрива нѣкое престѣпление, т. е. да говори истината, споредъ психиатритѣ, трѣбва да се усамотятъ онѣзи нервни центрове, които контролиратъ съзнанието, при което лицето се лишава отъ възможността да прикрива истината. Това лѣкарство се състои отъ „мескалинумъ сулфикумъ“ и „ликворъ страмониумъ“, които, като се примѣсятъ въ известно съотношение, получава се лѣкарството противъ лжжата, което се инжектира въ човѣка да не лже. Италианскитѣ психиатръ Д-ръ Д. Барони успѣлъ да добие това лѣкарство и въ накателнитѣ важни дѣла се турило въ употребление.

токъ, отъ Китай и съ силенъ духъ за държавно устройство, чрезъ който наклоннитѣ къмъ безвластие славянски множества ставатъ народъ съ своя държава и творятъ история.

И тъй, макаръ че въ житиитѣ на българитѣ сж прелѣти въ изобилие хунска, славянска и друга кръвъ, обаче, всичко това е послужило само да подобри зародиша на българската раса, като тя остава съ своитѣ особености, неповлияна отъ чуждата примѣсъ. Напълно чисто-кръвенъ народъ нѣма въ свѣта.

За всичко това, ний мислимъ, че и днешнитѣ българи не сж хуни или други, макаръ примѣсени особено съ славянска кръвъ, но сж отъ сжщото потекло на първобългаритѣ тѣхнитѣ праотци, които благодарение на силния си предприемчивъ, смѣлъ и военно организаторския духъ, се наложили и погълнаха всички заварени отсамъ Дунава племена, и продължиха българската отатѣкъ Дунава държава и отсамъ Дунава, съществуващата и до днесъ такава.

Край

В. „Варненски Коренякъ“ дава ценни материали за историята на Варна.

ВАРНЕВСКИ КОРЕНЯКЪ

ОТЪ МИНАЛОТО

Помѣстваме настоящето писмо отъ 14 мартъ 1873 на Енчо Г. Козмановъ до даскалъ Манолъ Стателовъ въ чиято библиотека е намѣрено писмото. Той поискалъ да настани, за учителъ въ Тулча сина си Йордана, който билъ учителъ въ Казанлъкъ презъ 1873 г., когато даскалъ Йорданъ е основалъ прочутата днесъ ученолюбива дружина „Искра“ въ гр. Казанлъкъ. Той е баща на нашия съгражданинъ арх. Манолъ Йордановъ.

Тулча 14 мартъ 1873

Господину
Даскалъ Манолъ Стателовъ
у село Лѣсковецъ
Г-не Маноиле!

Писмото Ви приехъ и разумѣхъ желаніе-то Ви за дѣто Ми прѣдлагате настаняване-то на двѣте Ви дѣтца въ нашия градъ Тулча. Колко-то за голѣмий Ви синъ, что-то е учителъ, казвате въ Казанлъкъ, и желайте да бжде, ако е възможно, въ Тулча за учителъ, много добро Ви е желаніе-то; защото Тулча отъ Казанлъкъ има голѣма разлика, споредъ местоположеніе-то ѝ и разнитѣ народности и язици, что-то обитаватъ въ този градъ. Прочее и азъ като Вашъ сродникъ, твърдѣ много са зарадвахъ и въ сѣще-то врѣме, като чтомъ Ви прочетохъ писмото-то отидохъ на Казиното и са срѣцнахъ съ училищно-то надстоятелство и имъ предложихъ за сичко, как-

то ми писувате за знаніята мо на науки-тѣ, на разнитѣ европѣйски язици, съ които е снабденъ и за заплата-та му, която, казвате, е приемвалъ въ Казанлъкъ, и при това още имъ го ржкомандовахъ, че е твърде съ добра нравствена отхранъ възпитанъ. На тѣзи сички-тѣ мои прѣдложениа уч. надстоятелството Ми са увѣри за сичко, но ми казаха, че сега училището ни не са нуждай никакъ за учителъ, и че чакъ на Испитаніе-то на 29й юніа ще ми дадатъ рѣшителенъ отговоръ ще ли са отвори мѣсто за още единъ учителъ или можи да си даде нѣкой оставката отъ учителите ни. А колко-то за по-малкото Ви момче, дѣто желайте да са настани при нѣкой търговецъ, днесъ нема такво зи добро мѣсто, дѣто да благодарятъ и да има добра бждащностъ за сѣтне; защото Тулча не е тѣкавъ градъ да върши голѣми търговии, както въ Галацъ или Ибраила или Одесъ, както знайте богати градове. Въ тѣхъ едно трудолюбиво момче и вѣрно за малко врѣме може при нѣкой добъръ търговецъ да напредне и да са благодарятъ, за трудъ му. И тѣй азъ бихъ Ви съветвалъ да са погрижите въ тѣкавъ единъ градъ да си настанятъ децата, ако искате да Ви благодарятъ отъ послѣ.

Безъ друго остаамъ Вашъ сърдеченъ за всегда кѣмъ Васъ.

Енчо Г. Козмановъ

Я. Варналиевъ (о. з.)

ЗА МЛАДЕЖЪТА

Младежитѣ, членове на културно-просвѣтното икономическо дружество „Варненски Коренякъ“, сж младитѣ дейци, които се подготвятъ да замѣстятъ постепенно онѣзи, които сж положили основа на Д-вото съ възвишена, благородна целъ, посочена въ устава на Д-вото. Съобразявайки се съ тази целъ, въодушевлявайки се отъ нея, младежитѣ трѣбва да почерпятъ поука отъ борбата на другитѣ по-стари, калени членове на Д-вото.

Съчетани въ едно: опитността на еднитѣ и младежкия жаръ на другитѣ, варненцитѣ, работейки системно, упорно и искрено, ще изпълнятъ своя дългъ кѣмъ себе си и кѣмъ своя градъ. Младежитѣ въ Д-вото ни, за които има обширно поле за работа, за дейностъ, сж гордостта, силата и залога на бждещето ни. Целъта на дружеството ни е идейна, възвишена. Младежитѣ въ това отношение трѣбва да се възпитатъ и да съзнаятъ, че целъта на Д-вото ни ще се постигне само тогава, ко-

гато и младежитѣ, обладани отъ чиста и дълбока обичъ кѣмъ града ни и сждбата на своитѣ съграждани, ще се предадатъ всецѣло на работа между членовѣтѣ и не членовѣтѣ на дружеството, за разпространение целъта на последното и пробуждане съзнанието у тѣхъ, че сждбата на варненеца заваси отъ напредѣка и устойчивостта на Д-вото. Тѣ не трѣбва да сж въ бездействие, въ равнодушие, въ безразличие. Повелителенъ дългъ имъ се налага по-често и близко да общуватъ съ гражоанитѣ, и само съ подобно общуване ще имаме една чувствителна последица. Трѣбва борба съ упорство, съ трудъ и съ себеотрицание, съ търпение и вѣра въ положителната последица. Ние твърдимъ и сме увѣрени, че рано или късно, целъта на дружеството ще се осъществи, ако дейността на по-старитѣ въ опитностъ и мждростъ и на младежитѣ въ младежки жаръ и сила се съгласяватъ въ водене борбата безкористно, честно

ОВОЩАРСТВОТО

„Който не е посадилъ поне едно дърво, не е оправдалъ съществуванетоъ си“.

За осигуряване доходъ въ най-скоро време посадете една нива съ ягоди — даватъ плодъ на втората година, или съ праскови — даватъ плодъ на третата година, не страдатъ много отъ болести и положенитѣ малко грижи се възнаграждатъ бързо и многократно.

За да осигурите доходъ на децата си, посадете друга нива съ сливи, ябълки или круши.

А за да осигурите доходъ на внуцитѣ си, или ежегодна рента на синовѣтѣ си, когато бждатъ въ прѣдѣлна възраст, насадете въ нѣкой сѣвсемъ изоставенъ кѣтъ земя 10—20 хубави орѣхови дървчета. Едно добре развито орѣхово дърво на днешно време дава 500—1000 лв. годишенъ доходъ.

Горнитѣ мисли сж схванати и правилно разбрани отъ стопанскитѣ деятели — учителитѣ, кооператоритѣ и пр. и внушени на населението.

До преди 5—6 години бѣше застѣпена по-добре само сливата и облагородяване на дивачки намѣсто съ круши и ябълки отъ сортове въ най-чести случаи останали още отъ турско.

Разнитѣ сортове плодни дървчета саморасли по синуритѣ, или посадени, изчупваха клонитѣ си отъ плодъ (това е отъ значение) не отъ положени много грижи за тѣхъ, а поради много добритѣ природни условия.

Много и системни грижи се полагаха само върху лозята и едва отъ 4—5 години въ града, кждето се обърна особено внимание за нови посадки на сортови овощни дървчета въ голѣми комплектни градини, или разпрѣснато, но въ голѣмо количество, се обърна по-сериозно внимание върху отглеждането на плоднитѣ овощни дървчета и предпазването имъ отъ болести, което наложи почистването и гледането и на старитѣ такива, съ целъ изкореняване огнищата на разнитѣ болести.

Повелителенъ дългъ се налага на почти всички по-сѣбудени граждани, да проагитиратъ широко новитѣ овощни посадки, особено на орѣхитѣ.

Въ данѣчното управление сж пристигнали табелкитѣ за велосипеди. Всички колоездачи, които сж заплатили акциза за колелото да се явятъ въ данѣчното управление за прикачане и пломбиране на табелкитѣ.

и искрено за постижение целъта на Д-вото.

Ето защо ние отправяме зовъ кѣмъ младежитѣ, които още не сж записани за членове на Д-вото, да се запишатъ, да се сплотятъ подъ знамето на „Варненски Коренякъ“, като съзнаятъ, че водената борба отъ Д-вото за постигане уставна-на целъ, е за тѣхно благо, за благото на семейството имъ, и за благото на градъ Варна.

Една повестъ отъ Вес. Генювска-Герчева

Въ повестъта „Седемтѣ прѣстена“ писателката ни разкрива женската душа, нейното сърдце, любовта и страданияето на една любяща жена.

Когато четемъ тази малка, но ценна книга ние вникваме неволно въ женското „азъ“, което разкрива лабиринтъ отъ страдания на едно сърдце, което копнѣе за радостъ, любовъ, и щастие въ живота.

Но, сждбата е по-силна отъ мечтитѣ, желанията за щастие отъ всеки човѣкъ.

Авторката на тази хубава книга умѣе много увлекателно да разказва и предава всичко живо, нагледно, така, че неволно се пренасяшъ въ единъ миръ озаренъ отъ лжчитѣ на женската любовъ. И това те кара да прочиташъ неусетно всѣка страница за да видишъ развързката — края [на една душа, едно сърдце жадуващо отъ младини за щастие и любовъ. Съ тази книга сж разкрива вътрешния миръ на една жена.

П. П.

ХРОНИКА

Съобщава се на интересувашитѣ се, че въ канцеларията на К. П. И. Д-во „Варненски Коренякъ“, всѣки денъ отъ 6—8 часа сл. обѣдъ се намира инкасатора на дружеството, г. Тодоръ Стояновъ, кѣмъ когото при нужда всѣки може да се отнесе.

Общинскиятъ пжтенъ данѣкъ за 1938 год. по 140 лв. следва да се плати най-късно до 31 мартъ, а следъ тази дата ще се събира по 160 лв.

Хазартното казино. На 11 т. м. общ. съветъ е билъ сезиранъ съ доклада на комисията относно начина на експлоатацията на казиното. Следъ дълги разисквания, съветътъ се съгласилъ съ заключението на комисията: да се отдаде правото на хазарта подъ наемъ за три години съ тайна конкуренция, съгласно поемнитѣ условия. Служителитѣ да сж варненски граждани минимумъ 20 на сто и впоследствие да се увеличи. Входътъ за държавни и общински служители, както и за малолѣтни се забранява. За граждани е свободенъ съ входна карта, подъ контролата на общината, който има надъ 60000 лева доходъ.

Общинскитѣ столове въ приморската градина могатъ да се заематъ отъ посетителитѣ презъ курортния сезонъ чрезъ плащане 1 левъ на часъ.

Следъ непродължително време курортния сезонъ настѣпва и общ. управа е почнала да ремонтира студентитѣ и топлитѣ морски бани въ града и въ стопанството „Св. Константинъ“.

Непристойно. Общ. управа или полицията да забрани играта на топка по бул. Сливница, както и по други улици, защото се прѣчи на движението и се безпокоятъ преходящитѣ. Настѣпва пролѣтътъ и движението се усилва. Непристойно е за учащитѣ се да се забравятъ.

Мѣстото на бившитѣ беглишки хамбари на ул. Царъ Семеонъ (Гургулята) се преобрѣща на паркъ. Работата е усиlena за да може да се свърши тя при настѣпване на пролѣтътъ.

Дарителъ—варненецъ. Съгражданинътъ ни Димитъръ Томовъ, бръснарь, ул. Баба Рада, е подарилъ на бръснарското сдружение въ града ни декарь и половина лозе, готово за плодъ, м. Ачиларъ, за строежъ на почивенъ домъ за остарѣли и немощни бръснари отъ цѣла България. Заслужава г. Томовъ похвала за неговата щедростъ.

Съюзътъ на собственицитѣ на недвижими имоти въ България съ окръжно до клоновѣтѣ си и до международния съюзъ на собственицитѣ на недвижими имоти въ Парижъ, съобщава за организиране особенъ лѣтвищенъ отдѣлъ при Варненското д-во на собственицитѣ на недвижими имоти, който да има задача да предлага на гоститѣ лѣтвишни евини и здравословни стаи и вили.

Печатница „Изгрѣвъ“ — Варна

СВЕДЕНИЕ

за продаденото количество плодове въ Варненското общ. плодово зеленчуково тържище презъ 1937 година

месеци	Праскови			Зарзали			Орѣхи			Бадеми		
	кгр. гр.	цена	обща сума	кгр. гр.	цена	обща сума	кгр. гр.	цена	обща сума	кгр. гр.	цена	обща сума
февруарий	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
мартъ	—	—	—	—	—	—	239	10	2390	—	—	—
априлъ	—	—	—	—	—	—	781	10	7810	—	—	—
май	—	—	—	—	6'25	—	—	—	—	—	—	—
юний	2566	10'40	22513	13670	4'16	88274	—	—	—	—	—	—
юлий	3720	7'28	27763	58025	3'11	259342	—	—	—	—	—	—
августъ	5860	6'50	34015	4723	—	13840	84	15'91	1337	32	7'75	248
септемврий	19494	3'64	65194	—	—	—	1425	8'45	11346	530	8'14	4179
октомврий	9163	7'50	68822	—	—	—	10200	9'57	89004	26053	7'68	113501
ноемврий	—	—	—	—	—	—	10998	10'08	110909	1850	10'67	20600
декемврий	—	—	—	—	—	—	17830	10'99	183200	304	14	4280
Всичко	40803	—	203989	76118	—	361454	40561	—	405996	28769	—	142808